

Alkotmánybíróság
1015 Budapest
Donáti u. 35-45.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/1739-2/2016
Érkezett:	2016 NOV 29.
Példány:	1
Melléklet:	5 db
Kezelőiroja:	1

Ügyszám: IV/1739-1/2016

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Ügyfelem, [REDACTED] képviselőjében eljárva a következő

hiánypótlást

terjesztem elő a t. Alkotmánybíróság 2016. október 14-én kelt, részemre 2016. október 25-én kézbesített hiánypótló felhívásának eleget téve.

A 2016. szeptember 15-én benyújtásra került alkotmányjogi panaszbeadványomban kifejtetteket mindenben fenntartva az alábbiakat adom elő.

Továbbra is kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az alábbiakban részletesen kifejtendő indokok alapján a Kúria Pfv.III.21.396/2015/6. számon hozott ítéletét (a továbbiakban: Ítélet) mint alaptörvény-ellenes bírói döntést semmisítse meg.

- *A beadvány nem elkésett*

A t. Alkotmánybíróság szerint a Panaszos jogi képviselője a Kúria ítéletét 2016. június 30-án vette át, így a szeptember 15-én benyújtott Panasz elkésett.

A t. Alkotmánybíróság téved a kézbesítés időpontját tekintve. Az ítéletet az alapügyben is jogi képviselőt ellátó iroda augusztus 9-én kapta kézhez. Mi okozza tehát a tévedést?

A Fővárosi Törvényszéken iratbetekintés során kiderült, hogy az iroda **korábbi**, [REDACTED] **címére kétszer sikertelenül kézbesítették az ítéletet**, amely így a kézbesítési vélelem miatt 2016. június 30-án kézbesítettnek lehetne tekintendő.

Ugyanakkor maga a Törvényszék is (aki a kúriai ítélet megküldését intézte) észlelte később a tévedést, és hivatalból megküldte azt a helyes, [REDACTED] címre is – némi késedelemmel, így az ítéletet a már említett 2016. augusztus 9-i dátummal vettük át. Az elírás, amely amúgy a Kúria ítéletben is szerepel, teljességgel érthetetlen, hiszen a **másodfok** és a **felülvizsgálati eljárás valamennyi iratában már az iroda új címe szerepel**, és a másodfok iratait az Ítéletábrának sikerült is a [REDACTED] utcai – azaz a helyes címre – kézbesíteni, a Kúria is megfelelő címre küldte pl. a felülvizsgálati tárgyalásra történő idézést. Mindenesetre az előbbieket alátámasztandó, ezen alkotmánybírósági beadványban is csatolom (I/1. számon) valamennyi térítvény másolatát. A hiba tehát egyértelműen a rendes bíróság oldalán van, az első kézbesítés nem tekinthető joghatályosnak – hiszen ezt, *ceterum censeo*, maga a Fővárosi Törvényszék is elismerte az ismételt – helyes, új címre – történő kézbesítéssel.

- *A beadvány megfelelően határozott kérelmet tartalmaz - kiegészítés*

Az **Alaptörvényben biztosított jog sérelmét** – ismételten – összefoglalóan akként jelölöm meg, hogy a **XXVIII. cikk (1) bekezdésében** rögzített tisztességes eljáráshoz való jog részeleme/részjogosítványa sérült, amikor az ügy tárgyát polgári jogi-anyagi jogi értelemben képező jogalkotással okozott kár megléte kapcsán Panaszos által felsorakoztatott érvekre a Kúria egyáltalán nem reagált a mindösszesen egyoldalas határozatában, így Panaszos keresete **indokolás nélkül** került elutasításra. A Panaszos már ezen a helyen is ismételten hangsúlyozza, hogy **panaszának tárgya nem** a bírósági eljárás kimenetele, **hanem a vonatkozó indokolás hiánya**, hiszen **az indokolt döntés a tisztességes eljáráshoz való jog immanens részét képezi.**

Nem kérem tehát, hogy az Alkotmánybíróság foglaljon állást arról, hogy helyes volt-e a Kúria ítélete, hanem arról, hogy alkotmányosan **milyen mélységig kell indokolni az ítéleteket**. Az eredeti panaszban is kifejtett állásponantomat fenntartva – a Kúria ítéletének indoklása legnagyobb sajnálatomra sekély(es). Az indokolási kötelezettségnek ennyire csak formálisan eleget tenni alkotmányosan nem lehet.

A **támadott bírói döntés miatt és mennyiben sérti az Alaptörvényben biztosított és az indítványban hivatkozott jogaimat** kérdéskör **kellő kifejtése** kapcsán az alábbiakkal egészítem ki az alapbeadvány 9-14. oldaláig részletezett érvelésemet.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos

követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata. Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossgal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon. Ennek megítéléséhez az Alkotmánybíróság vizsgálja a jogvita természetét, az alkalmazandó eljárási törvény rendelkezéseit, a felek által az adott ügyben előterjesztett kérelmeket és észrevételeket, valamint az ügyben választ igénylő lényeges kérdéseket. [összefoglalóan lásd: 7/2013. (III. 1). AB határozat]

A kérdés megválaszolására az Alkotmánybíróság a már idézett 7/2013-as AB határozatban kidolgozott egy tesztet, melynek elemei a következők. Az Alkotmánybíróság vizsgálja a) jogvita természetét, b) az alkalmazandó eljárási törvény rendelkezéseit, c) a felek által az adott ügyben előterjesztett kérelmeket és észrevételeket, valamint d) az ügyben választ igénylő lényeges kérdéseket.

Jelen ügyben kiindulásként célszerű az a) és d) elemeket együttesen vizsgálni, ezekben ugyanis vita vagy bizonytalanság nem lehetséges. A jogvita tárgya jogalkotással okozott kárért való felelősség kérdése volt, Panaszos keresetét elutasították. A magánszemély Panaszosnak ez milliós összeget és nagy terhet jelent, **így álláspontom szerint kiemelt jelentőségű ügyről van szó, ahol a pontos, részletekbe menő indokolás elengedhetetlen.** Ez már csak azért is így van, mert a jogalkotással okozott kár nagy jelentőségű elméleti-dogmatikai kérdés is; mely sok fejtörést okozott a jogalkotónak és a jogalkalmazóknak egyaránt az elmúlt 25 évben. A kérdésben való kúriai állásfoglalás tehát a konkrét ügyön túlmutató jelentőséggel is bírt – volna.

Az ügyben választ igénylő lényegi kérdés a Kúria szerint pedig végeredményben egy volt: az Alkotmánybíróság megsemmisítő döntésének hatálya – nevezetesen jövőre nézve, visszamenőleges hatállyal vagy a döntés meghozatalakor – kihat-e a kárfelelősségre? A Kúria úgy találta, hogy a döntés meghozatalakor megsemmisítés kizárja a kárfelelősséget. A Kúria ezen álláspontját nem indokolta, a Panaszos számos helyen részletesen kifejtett ebbéli érveire

nem reagált (a felülvizsgálati kérelem 37-38. pontjaiban került kifejtésre az ebbéli álláspontunk.)

A teszt b) pontjának azonosítása sem okoz nehézséget. A Pp. 221. § (3) bekezdése rendelkezik a bíróság indokolási kötelezettségéről, mely kiterjed az összes lényeges körülményre.

Végezetül – de nem utolsósorban – a teszt c) pontja – a felek előadásai és az arra adandó válaszok kérdése. A Panaszos öt oldalas érdemi jogi érvelést vezetett elő álláspontja alátámasztására, amihez természetesen hozzá kell venni a felülvizsgálati eljárást megelőző két bírói fok előtt szintén nagyon részletesen kifejtett érveket. A Panaszos hivatkozott arra, hogy

- a közjogi immunitás tana nem tartható (felülvizsgálati kérelem 15-25. pontok). A korrektség kedvéért meg kell jegyezni, hogy a Kúria ezt az álláspontot magáévá tette, igaz, hogy ennek az egyébként helyes álláspontnak sem adta indokát – így pusztán azért, mert Panaszos álláspontja érvényesült, még nem lehet „indokoltnak” tekinteni a határozatot ebben a körben sem.
- állam objektívhez közelítő kárfelelőssége megállapítható és az ennek alátámasztására szolgáló érvek (nemzetközi kitekintéssel is felülvizsgálati kérelem 26-34. pontok);
- hazai jogfejlődés irányai (új Ptk. kodifikációja), felülvizsgálati kérelem 35-36. pontok;
- ex nunc-ex tunc hatályú megsemmisítés problematikája (38-39. pontok)

A **Kúria nem reagált érdemben egyetlen panaszosi felvetésre sem** – még azoknak a pontoknak a kapcsán sem, ahol egyébként elfogadta a Panaszos álláspontját. A Kúria ítélete már ránézésre sem tesz eleget az indokolási kötelezettségnek – hiszen belelapozva a döntésbe a mindösszesen három bekezdésnyi érdeminek szánt indokolás álláspontom szerint nyilvánvalóan olyan kevés, ami alkotmányosan elfogadhatatlan. Főként, *ceterum censeo*, egy ilyen nagy dogmatikai jelentőségű ügyben.

Ahogy fentebb bemutatásra került, a bíróságoknak és így a Kúriának is számot kell adnia arról, hogy a felek előadásával miért ért vagy éppen nem ért egyet. A Kúria mindösszesen egyoldalú érvelésében ezt a kötelezettségét elmulasztotta, ami már önmagában is alaptörvény-ellenességre vezet, a döntést ezen okból meg lehet és meg kell semmisíteni. A Kúriának a megismételt eljárásban pedig a jogalkalmazásban elfoglalt helyéhez méltó indokolással kell eldöntenie ismételt az ügyet

Kérelem

Összegezve az alapbeadványban és jelen hiánypótlásban együtt részletesen kifejtett indokaimat, a megtámadott bírói ítélet sérti az Alaptörvény XXVIII. cikkében biztosított tisztességes eljáráshoz való jogot, mert az ügyben törvényi garanciákat sértve **nem tartalmaz alkotmányjogi értelemben vett érdemi indokolást.**

Tisztelt Alkotmánybíróság, az alapbeadványban és jelen hiánypótlásban részletesen kifejtett indokok alapján kérem, hogy **a Kúria Pfv.III.21.396/2015/. számon hozott ítéletét, mint alaptörvény-ellenes bírói döntést, amely sérti az Alaptörvény XVIII. cikk (1) és (7) bekezdését, megsemmisíteni szíveskedjék.**

Budapest, 2016. november 23.

Tisztelettel,

